

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 005218 19 Кж
Бања Лука, 10.09.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Н.Ц. и А.М. због кривичног дјела разбојничке крађе из члана 234. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју, оптужених и њихових бранилаца, изјављеним на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005218 19 К од 18.04.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 10.09.2020. године, у присуству републичког јавног тужиоца Светлане Брковић, оптужених и бранилаца оптужених, адвоката Д.Т. и Ц.П., донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју, бранилаца и оптужених Н.Ц. и А.М. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005218 19 К од 18.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 005218 19 К од 18.04.2019. године, оглашени су кривим оптужени Н.Ц. и А.М. због кривичног дјела разбојничке крађе из члана 234. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), осуђени на казне затвора у трајању од по 2 (двије) године. Оптужени су ослобођени обавезе плаћања трошкова кривичног поступка. Оштећени је са имовинско-правним захтјевом упућен на парницу.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Добоју, оптужени и њихови браниоци.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и оптуженим изрекну казне у законом прописаним границама.

Оптужени пресуду побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се преиначи и оптужени огласе кривим за кривично дјело крађе из члана 231. став 1. истог закона и изрекне им условна осуда.

Бранилац оптуженог Н.Ц., адвокат Ц.П. из С., пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи у погледу правне квалификације кривичног дјела тако што ће суд оптуженог огласити кривим за кривично дјело крађе из члана 231. став 1. истог закона и изрећи му условну осуду или пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог А.М., адвокат Д.Т. из Д., пресуду побија због бите повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи у погледу правне квалификације кривичног дјела тако што ће суд оптуженог огласити кривим за кривично дјело крађе из члана 231. став 1. истог закона и изрећи му условну осуду или пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Оптужени и браниоци су у одговору на жалбу тужиоца предложили да се та жалба одбије као неоснована.

На сједници вијећа републички јавни тужилац је изложио жалбу, оптужени и браниоци жалбе и одговоре, а оптужени су подржали жалбе и одговоре бранилаца.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених приговора нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка на које се жалбама указује. Прије свега разлози који су дати у образложењу пресуде нису супротни њеној изреци, као што то све три жалбе приговарају кроз критику оцјене исказа свједока Д.П. Околност да је он у различитим фазама поступка различито говорио у које је раме ударен жицом и да ли је ударен у стомак или је нагажен приликом бјежања оптужених сасвим је детаљно образложена и разјашњена на страни 9. побијане пресуде. Слиједом тога првостепени суд је дао разлоге и о корекцији чињеничног описа из диспозитива оптужнице, како у погледу ове чињенице тако и у погледу броја намотаја жице и начина њиховог ношења. Прилагођавањем чињеничног описа утврђеном чињеничном стању није дошло до повреде идентитета оптужбе у смислу њеног прекорачења, као што то тврди жалба оптужених. То што ова корекција оправдава правну оцјену дјела и јесте резултат правилности и потпуности утврђених одлучних чињеница кроз коју се призму и мора посматрати. Такође није тачно, као што то ова жалба тврди, да суд није дао разлоге за квалификовани облик кривичног дјела јер је пресуда о томе дала разлоге на страни 11. образлажући да су обојица поступали заједно, што одговара правној оцјени из изреке о „два лица“, као извршиоци са директним умишљајем. Све то је резултат правилног приступа оцјени доказа, комплетној процесној грађи

и њеном уграђивању у изреку пресуде у складу са законским овлашћењем без промјене идентитета оптужбе. Зато нису ни почињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке и) и к) и став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС), на које жалбе указују.

Што се тиче жалбених приговора упућених правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања они немају реално упориште у изведеним и оцијењеним доказима на којима је побијана пресуда заснована. Суштина жалбених приговора заснива се на критици исказа свједока Д.П. којом се жели доказати како није било примјене силе, а што слиједом тога води блажој квалификацији радњи оптужених као кривичног дјела крађе. За овакве тврдње чињенице које је суд утврдио не дају довољно основа. Суд оправдано вјерује овом свједоку да је приликом покушаја да оптужене приведе у портирницу ударен у раме, након чега је пао и био ударен ногом у стомак. Ово је једно увјерљиво и логично казивање с обзиром на описану ситуацију и мјесто гдје се то одиграва. Осим тога остали свједоци, којима суд основно вјерује, потврђују да им је оштећени то испричао непосредно пошто се све десило. Чињеница да нису видјели повреде и да се није обраћао љекару због тога није одлучна за постојање овог кривичног дјела за које се и не тражи наношење повреда, већ само употреба било које врсте силе. Сила је у конкретном случају примијењена ударцем у раме и стомак, без обзира да ли је у стомак задан ударац или је нагажен ногом. Све то се одвијало са циљем да се присвојена жица задржи, а што потврђује да је оптужени нису оставили на подесту већ су је са собом однијели. Разлоге о свему томе које је дао првостепени суд прихвата и овај суд у потпуности, па на њих упућује и жалиоце.

С обзиром да није починио битну повреду одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице је правилно и потпуно утврдио, првостепени суд је правилном оцјеном нашао да су оптужени починили кривично дјело разбојничке крађе из члана 234. став 2. у вези са ставом 1. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), а не крађе из члана 231. као што жалбе сугеришу и за то дјело их огласио кривим.

Овај суд је у вези са жалбама испитао и одлуку о казнама, па је нашао да су оне правилно одмјерене. Жалба тужиоца правилно указује да се циљ прибављања користи ради издржавања породице, у ситуацији када су оптужени запослени, није могао цијенити као олакшавајућа околност. Насупрот томе гријешни када сматра да се неосуђиваност није могла цијенити као олакшавајућа околност зато што је логично да у друштву неко не буде гоњен и осуђиван. Поштовање закона јесте обавеза свих грађана и управо то поштовање, без обзира на доб учиниоца, увијек се има цијенити као олакшавајућа околност, а супротно, његово кршење зависно од врсте и тежине кривичних дјела, као отежавајућа околност, чији значај суд оцјењује у свакој прилици заједно са осталим околностима. Зато је суд правилно цијенио да осуда оптуженог М. за кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја на новчану казну није, у оквиру осталих олакшавајућих околности у овом случају, од утицаја на ублажавање казне. Оглашавајући их кривим првостепени суд је правилно и потпуно утврдио све остале околности од утицаја на врсту и висину казне. Тим околностима дао је прави значај налазећи да су то особито олакшавајуће околности, које указују да се и ублаженом казном у конкретном случају може постићи сврха кажњавања, па

им је изрекао казне затвора од по двије године којима ће се и по оцјени овог суда постићи законом прописана сврха. Зато се залагање тужиоца за строжим кажњавањем и бранилаца кроз блажу правну квалификацију за блажим кажњавањем не може прихватити као основано.

Из наведених разлога ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбе окружног јавног тужиоца, оптужених и бранилаца одбити као неосноване и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић